

Szent Jobb Lator

Isten csak egy imára van tőled...

Ha kissé megínognánk a teher alatt, akkor is biztosan mondhatjuk, hogy Isten a helyreállítás Istene. Ahogyan én is megtapasztaltam már ezt az Úrral töltött éveim során.

Hittel mondott imáinkat Isten nyilakként tudja használni, amellyel le tudjuk rombolni az ellenség aknamunkáját. A nyilak mindig pontosan célba találnak az Úr irányításával, és megsemmisítik a gonosz tervét magunk és a börtönben lévő embertársaink életében is. Ezáltal lehetővé válik számukra, hogy szabadon hirdessék az Úr igéjét a börtön falain belül is az odaszánt életük által.

Minél több elítéltet kell Krisztushoz vezetni, hogy szabadulásuk után ne sodródjanak bele ismét a bűnnel terhelt kapcsolatokba, amelyet a világ kínál fel számukra a sátán tálcáján.

Amennyiben teret engednek az ellenségüknek, a sátánnak, ismét elkezdnek a lejtőn lefelé csúszni, ahol már csak az isteni kegyelem állíthatja meg őket. Ha kéri ezt a kegyelmet Istentől, Ő adhat számukra szívből jövő megterést, ami által megmenekülhetnek az újabb bűnelkövetéstől, a börtöntől, és attól, hogy ismét távol legyenek családjuktól.

Ezért azután az alábbi hálaimát is mondhatnák:

Köszönöm Uram, hogy megmentettél, szóltál hozzám, s nevemen nevezteél.

Köszönöm Uram, hogy felemeltél, és két karoddal magadhoz öleltél.

Köszönöm Uram, hogy gyermekeddé fogadtál.

Köszönöm a napot, amelyen elhívtál Magadhoz.

Sok évvel ezelőtt e néhány soros versikén keresztül fejeztem ki hálámat, amikor elhívott az Úr, és gyermekévé fogadott. Most is hála van a szívemben, hogy Isten lehajolt hozzám, és mindazokhoz az emberekhez, akik szeretnék Őt megismerni.

Képzeljünk csak el egy nagy hegyet, amelynek a csúcsa az égig ér, és a fölött lakozik az Úr. A hegy alatt van egy mély völgy, ahol az Istent kereső emberek élnek. Amikor feltekintenek a hegyre, látják Isten dicsőségét és azt kívánják, bár csak fel tudnának kerülni abba a dicsőségbe, de mivel túl meredek a hegy, nem mernek megindulni. Nem tudják, hogy nem nekik kell megmászni azt a nagy hegyet, hanem Isten jön le hozzájuk a völgybe, és kiemeli őket a nehézségeikből.

Ha most te is a mélyben érzed magad, tudnod kell, hogy Isten csak egy imára van tőled. Tedd meg az első lépést felé! Kérjed a segítségét, imádkozz hozzá ezzel az imával, és Ő meg fogja hallani. Ne feledd, és ez nagyon fontos: először neked kell kérned Őt!

Isten számára nem akadály, hogy most éppen a börtön falain belül vagy! Ő kiemeli a nehézségeid völgyéből, és megmutatja számodra az igazi szabadságot, lelked és szíved szabadságát, amelyet már a börtön kőbe zárt világán belül is megtapasztalhatsz!

Éva

Augusztusi imaszándékunk:

Uram! Te Barátodnak tartasz engem! Hadd váljak valóban azzá! Szeretnék mindig irántam érzett szereteted közelében maradni. Segíts kezvedbe adni és többé nem foglalkozni múltam bűneivel, és jövőmet is Neked ajánlani. A mai napot pedig, mint aranyt is értékebb, nekem szánt ajándékodat újra és újra elfogadni.

Semmi sem olyan pusztító, mint a gőg meg az irigység. Uralkodnotok kell gondolataitokon, mert a gondolat: tett. Uralkodnotok kell tetteiteken, mert a tettek visszavonhatatlanok, sorsokat indítanak, és sorsokat állítanak meg. Állhatatosaknak kell lennetek az úton, amely a Kereszthez vezet, a Kereszthez, melynek közepén a Nap ragyog.

Kodolányi János: Én vagyok, Magvető Kiadó, 1970, 50.old.

Győző útja

Győző mielőtt még felakasztotta volna magát a fogdán, először magára, majd magába nézett utoljára. Még egy halvány „hátha van még valami, amiért érdemes élni” pillantást vetett élete romjaira, melyben az emlékek roskadt mészkőfalak voltak csupán, amire rákigyózt az aljnövényzetként a tehetetlenség.

9 hónapja volt bent előzetes fogva-tartásban, ám tegnap megkapta az ítéletét, 5 évet. Jogerős lett és be is öltöztették rabruhába. Emiatt nagyon félt. Nem tudta, hogy pontosan mi is várhat rá. Így nagyon szorongott. Nem bízott már magában, ezért abban sem, hogy megállná a helyét majd az éles letöltőben. De avval is gondja volt, hogy vállalja-e a felelősséget az életéért, amit rohadt igazságtalannak tartott. Hárítgatott.

Igen, sokan tehettek arról, hogy ide jutott. Pedig megérdekelte volna, hogy legalább felfüggesztettet kapjon. „Lehet, be kellett volna ismerjem akkor talán elengedtek volna a tárgyalásról” - gondolta.

Tovább fejtegette gondolatait: Elképzelte, amint mondja a bíró az őrnek, hogy vegye le a bilincset. Ő pedig kilibben a bíróságról olyan boldogan, mint amikor a türelmetlen házimacska lebénul a lakásba, miután végre beengedik. Láttá, amint megy haza, kifigyeli Mónit, élete szerelmét, aki 3 hónapja egy levelet nem tett fel neki. Így ni, ott is jön. Vízet visz a köztéri ivókútról otthonra. Egy-szercsak előugrik a kukák mögül. Egy szót nem szól a cigánylánynak, csak hosszan, mélyen a szemébe néz majd, mélyen, mint aki a lelket bírálja, zord Clint Eastwood western pillantással. Csak néz, hosszan, hosszan, szúrósan. Végignézi, ahogy Móni szégyenteljesen, lelkiismeret furdalásban térdre omol és sírva kér bocsánatot lábai előtt.

Innen több verziója is volt. Az egyikben felemeli és csak átöleli,

majd együtt sírnak. Egy másikban beledöfi a rugós kését. Aztán egy olyan is volt, amiben megdicséri az izmait Móni, mert így kipattintotta magát bent. Játszott a fantáziájával. Mindegyiket elképzelte. Pontosan, színről színre. Jól elvolt ezekkel a mozikkal. Akkor eszmélt fel gondolataiból, amikor már a barátok közt Tildával az oldalán jár kel a borsodi faluban színlelt közönnyel Móniék viskója előtt.

Felrévedt és meg is haragudott önmagára. Legalább a halála ünnepegyességét és méltóságát ne kótyavetyélje már el. Legalább a halálban legyen Ő egy valaki. „Ne álmodozz, a ringyó anyádat”. Igen, anyázta önmagát. Nem igazán volt mostanában jóban önmagával. Megkattant kissé. Semmihez nem volt kedve. Móni elhagyta és már bikája is van. „Másé a teste!” Ettől a gondolattól dühbe gurult. Ez volt a legfájdalmasabb neki. A kétéves ikrei is fájtak neki amúgy. Akiket most vagy 4 évig nem láthatna majd.

Csődöt mondott, igen, apaként és férfiként. A nővére, akinek fontos volt, meghalt 1 hónapja. Még a temetésére se jutott ki. Cigije már rég nem volt, mégis pangott. Ettől is a falra mászott. Ráadásul a könyvtáros kocsis sem jött, ami könyvet osztott a magányos villalakóknak, hogy művelődhessenek kicsit.

Sajnálta magát, néha elérzékenyült ettől, hogy ő egy világ árvája. Ilyenkor már majdnem sírt, de nem tudott. Nagyon hullámzott. Nem látott maga előtt célt vagy értelmet. Nyugtalan volt, csak fel alá járkált az egyszemélyesben. Egyetlen öröme az ételosztás volt, amikor nyílt a tátika. Akkor kapott valamit. Sosem gondolta volna, hogy tapsikolni fog egy májkrém konzervnek. A másik ilyen alkalom az esti gyógyszerosztás volt, amikor a nővérke kérdezte a nevét és a nyilvántartási számát. Ebből ő mindig emberséget hallott ki és

szinte biztosra vette, hogy a nővérke sajnálja őt.

Na, de most felspanolta magát, a dühből erőt kanalizált az egyetlen nagy tettehez. Eljátszott még kissé a gondolattal, amint megtalálják majd lógva a plafonon. Majd most megtudod Móni kurva. Evvel vesz majd revansot, most majd magába roskad ez a szemlétláda. Már megkötötte a lepedő hurkot. Idegből csinált mindent. Felhozta gyomrából, mint a songoku a tűzlabdát. „Adios létezés” és felállt a stokira. De hátraesett, mert elbillent. Jó nagyot csattant, amivel szinte egyidőben csapódott a tátika. Bekiabáltak: könyvtár! Egy könyv beesett, majd bunkón vissza is csapták a nyílást. Győző köpni, nyelni nem tudott az izgalomtól. Lehajolt a könyvért, ami kockás lapba volt csomagolva. Kinyitotta találomra. Ezt olvasta legelőször:

„Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elvesztett” (Lk 19,10)

Kiesett a könyv a kezéből. Valami letaglózta szívét. Rögtön elkezdett sírni. Sírt, sírt, sírt. Végül zokogott. Annyi, de annyi fájdalom távozott belőle. Olyan jólesett neki ez a sírás. Kirázta a hideg, de melegséget is érzett a gyomorszája alatt. Lefezett valami kellemes a gerincén. Hirtelen azt érezte, hogy ő nagyon parányi és mégis valami gigantikus dolognak a része. Békesség lett egy kis időre a szívében.

Amikor felrévedt, gyorsan kikötötte a hurkot, nehogy észrevegye az őt, majd kinyitotta a könyvet, hogy kiderítse, ki is az az Emberfia, aki a jelekből ítélve jó gyereknek tűnt...

Lóle Attila

A világ, amiben élünk, meglehetősen rohanó, és ez a rohanás magával ragadja az embert. Nem szeretünk várni és ez már gyermekkorban is nyilvánvalóvá válik.

Nemrég kisfiammal Budapesten jártam, és a közel egyórás vonatozás második felében gyakran feltette a kérdést: „Apa, soká érünk még oda?”

Mi szeretjük a gyorsan megjelenő dolgokat, Isten viszont a pácolás mellett van. A türelem nagy ajándék, és a hívő ember szívében a felülről való türelem jelenik meg. Pál apostol a Galatai levél 5. részében felsorolja a Szentlélek ajándékait, amelyek között ott van a türelem is.

Azt gondolom Isten tanítja az embert a türelemre, mégpedig a türelmetlenséget generáló helyzeteken keresztül. A türelmes emberre felfigyel a környezete, és néha még gúnyolják is nem éppen hízelkedő módon (például: birkatürelmű). Ám mégis a türelmet megélő ember jó okot szolgáltat a bizonyágtételre, ha felteszik a kérdést:

„Te hogy bírod, hogy tűröd ezt a helyzetet?”

A börtön olyan hely, ahol tűrni kell, mert ez a kényszerközösség és a rabság egyik velejárója. A felülről való türelem gyakran önmegtagadó és akkor is tűr, ha nincs rákényszerítve, és Istenre nézve tűr, vár.

Azt gondolom, a kapkodás, rohanás, türelmetlenség olyan örvény, ami a végén mélybe rántja az embert, de a türelem, a megfontoltság jó gyümölcsöt terem a maga idejében. Isten türelmes ehhez a világhoz.

Az 1Korinthus 13-ban Pál azt írja a szeretetről: „*Mindent elfe-
dez, mindent hisz, mindent remél,
és mindent eltűr.*”

Az Úr Jézus Krisztus, amikor itt volt közöttünk élénk élte a türelmet. Soha nem sietett, de mégis mindig ott volt, ahová

menni akart. Útban a keresztféle arról tanított, hogy szelíd és alázatos szívű, amit Tőle meg kellene tanulnunk. Eltűrte bűneim, bűneink büntetését a megaláztatásban a keresztségig. Isten vár, megtérőkre vár, vár az ítélettel, talán pont Rád vár, hogy megnyugvást találjon életed Önála.

Isten türelmi ideje egy nap lejár, vagy azért, mert neked kell Hozzá menni, vagy azért, mert szétnyitja az eget és megjelenik, hogy megítélje a világot. Ma még vár az Isten, a kapu nyitva, csak be kell menni, mert tart még türelmének ideje. Pál apostol Istent a türelem és a vigasztalás Istenének nevezi a Római levél 15:5-ben. Isten szereti az embert, és türellemmel hordozza, és a hívő embertől ugyanezt várja.

„*teljes alázatossággal, szelídséggel és türellemmel; viseljétek el egymást szeretettel*” (Efezus 4:2). Elviselni valakit azt jelenti, hogy nehéz természete ellenére is elhordozom és szeretem. Isten is ezt teszi; szeretettel elviseli emberi természetünket, gyakori türelmetlenségünket, szívünkbe kuporgatott lomjainkat, takarítja és belső természetünk földjéből irtja és irtja az időről-időre megjelenő gyomokat. Mert Ő jó gazda és az övéin láthatóvá válik, hogy van „gazdája annak a háznak.” Egyik ilyen látható jel a türelem. Ami Isten Lelkéből fakadó ajándék.

Kedves Olvasó! Szívemből kívánom: növekedjen és erősödjön benned, bennünk Isten fiának, az Úr Jézus Krisztusnak türelme, ami a Vele való közösség drága ajándéka.

Szeretettel,
Boros Lajos

„*hirdesd az ígét, állj elő vele,
akár alkalmas, akár alkalmatlan
az idő, feddj, ints, biztass teljes
türellemmel és tanítás-
sal.*” (2Timóteus 4:2)

2022 június 1-én a budapesti Uránia Nemzeti Filmszínházban bemutatásra került a Szabadító című film Lólé Attila főszereplésével. A 460 fő befogadására alkalmas díszterem zsúfolásig megtelt a film szereplőivel, készítőivel, meghívott vendégekkel és az érdeklődőkkel.

A nem mindennapi élethelyzetekbe elkalauzoló, humorban és tovább gondolásra alkalmas gondolatokban is bővelkedő alkotás hűen mutatta be egy Istent kereső személy életútját, Attila hitéletének alakulását. Vívódásai tükörképében minden ember magára ismerhet, akár bevallja ezt magának a néző, akár nem.

A film megnézése után pedig a reintegráció szerepével ismerkedhettünk meg, amely során elhangzott, hogy a visszaesés elkerülése végett a befogadó közeg mennyire fontos. Nem mindegy, hogy a szabadság felémészti az egyént, elsodródik a reá leselkedő veszélyekben, vagy segítő családi háttér veszi körül az egykori fogvatartottat és győztesen kerül ki az őt ért harcokban.

Az este zárásaként az Uránia kávézóban történt megvendégelés remek lehetőséget kínált mindenki részére a kötetlen beszélgetésre. A film (rövidebb változata) ezek után elindul a bemutató útjára, amely során az iskolákban, a büntetés - végrehajtási intézetekben is vetítésre kerül.

Heni - pünkösdi lelkész

Álarcok

Ez is csak egy nézőpont, de bárhogyan látjuk is, a lényeg, hogy ugyanazt nézzük: színházban élünk, álarcok, díszletek mögött és csak ritkán látjuk mi van e mögött. Ezért mondd: Ki vagy te árny? Te művesen kidolgozott ókori görög sztár, ki egy emberből oly sokat formáltál. Te faragott-festett-láthatatlan lepel, ki halványra torzuló, kontúrok nélküli világot éltet, fojtogatva a létet. Mindenre rátelepedve, ki semmit sem vétett. Hamis biztonságot ígérsz, be nem teljesedő, forró vágyképet, nem létező, gyönyörűen szépet. Hisznek neked, életre kelsz, nem látható mély gyökeret versz, és tápláltatod magad, míg végül csak a te nem létező világod marad.

Pedig csak hazudsz! Idővel kecségtetésed minden tükörképe sebzőn kacsint szembe veled, szövényes kártyavárad szerteszét reped, mesterkélt mosolyod szétfoszlik, kínzó hatásod lassan eloszlik. Csupán más éltet, de ha levesznek téged, menthetetlenül eléget, mert csak illúzió a te léted, szeretet, öröm, boldogság jelenti véged. Az álarc lemállik és az ember önmagává válik...

Való igaz, hogy végtelen szerepekben élünk, melyeket adott életszakaszaink ruháznak ránk, ezen élethelyzetekkel tanítanak és tapasztalataival léphetünk tovább, elhagyva egyiket, felvéve másikat. Gyerekek vagyunk, majd fiatalokká leszünk, dolgozókká válunk, szülők leszünk és párunkkal, gyermekünkkel családdá formálódunk, majd nagyszülők leszünk és öregek. Mentális egészségben, kevés nehézséggel lépünk új szerepeinkbe és nem ragadunk valamely előzőbe Ezen szerepeket betölthetjük úgy, hogy önmagunkat adjuk és nem ál-arcokat húzunk magunkra, mely mindenki és magunk számára is csak torzítja a valóságot. Az álarcokkal nem vagyunk valódiak, nincs bátorságunk úgy élni, ahogyan arra lel-

künk mélyén vágyunk, amit jónak ítélünk tiszta lelkiismerettel. Nem élünk önazonos életet, pedig tudjuk: mi alkotjuk a magunk valóságát és az élet visszatükrözi nekünk, ami bennünk lakozik. Inkább védekezünk. Az álarc önvédelmi mechanizmus, a félelemmel, gyávasággal, megfelelési kényszerekkel, megalkuvásokkal és vágyakkal szemben, mert sóvárgunk elismerés, hírnév, gazdagság után és bizonygatjuk: erősebbek, különlegesebbek, jobbak, többek vagyunk, mint mások. Hamis félelmeink túlélési-álarc szerepekbe kényszerítenek, mindezért másokat hibáztatunk, hisz mások miatt kell olyan embernek lennünk, amilyenek nem vagyunk, pedig csak nem merjük őszintén felvállalni önmagunkat. „*Senki se csalja meg magát*” (1Kor 3,18a), mondja Pál apostol is. De figyelmetlenek vagyunk és tudattalanul is álarcokat hordunk, mert félünk másoktól és sok esetben saját magunktól is. Meg akarunk felelni mások elvárásainak, a társadalom, a környezetünk többségének, igényeiknek, mert mi van ha én más

vagyok a többinél, ha nem fogadnak el, vagy mit gondolhatnak, ha nekem más a világnézetem. Az álarc eltakar, mást mutat. Ha hibázunk, vagy ha még saját magunk számára sem elfogadhatóan dön-

tünk, cselekszünk, ráfogjuk az élethelyzetre, és a felelősséget másoknak és az adott álarcnak tulajdonítjuk. Addig cserélgetjük arcunkat, míg szokásunkká válik, hisszük, ez jó így. Lassan feledésbe merül mit is teszünk. Minden álarc egyesével ránk olvad és nemcsak másokkal hitetjük el mesterkélt, formált önmagunkat, hanem a végén már magunkról is elhiszük, ez az, ez vagyok én. Ahogy Csehov is megfogalmazta: „Az ember az, amiben hisz.” Ha önmagunkat adjuk, veszélyt érzünk, mert nem bújunk el, nem védünk falak, negatív tulajdonságaink, gyengeségeink is felszínre kerülnek, ezzel támadási felületet kínálva mások számára, akik önmagukat meghazudtolva, tudatlan, gyötrő álarcuk mögött élve, kihasználják a kínálkozó lehetőségeket másokkal szemben, hol a haszon miatt, hol pedig csak annyi, hogy a másiknak se legyen jó. Álarcunk mögött magunkat feladva meghunyászkodunk mások előtt, meg akarunk felelni másoknak, vagy olyanok akarunk lenni, mint mások. Közben nem a többi emberhez kellene hasonlítgatnunk magunkat, pont az számít, amiben mások tudunk lenni.

De megalkuszunk magunkkal, mert vágyakozunk az után, akik nem vagyunk, evvel kényszeres rabszolgaságba taszítva saját életünk.

Jézus azt mondta: „*Ti vagytok a világ világossága...*” (Mt 5,14) és fényünket nem rejthetjük véka alá, sem valami mögé. Álarcunk tulajdonképpen eltávolodás az élet személyes dimenziójától, az önzetlen kapcsolatokról, lelki fogékonyságtól, felelősségvállalástól, részvétől, együttérzéstől, az ember törekénységének elismerésétől. Materiális gazdagságunkat előtérbe helyezve, lelkiileg sivárrá válunk, emésztve másokat és önmagunkat. Kockáza-

tokat vállalunk és a hazugság kártyavarának darabjai sziklatömbként hullanak ránk, mindezt azért, mert azt gondoljuk, nem fogadnak el olyanak, amilyenek vagyunk, közben magunkat nem fogadjuk el. Álarcunk önmagunk létezésének örömét lopja el tőlünk és amikor megkérdezik: „Ki vagy?” – sorban pakolod a giccses álarcok sokaságát és szemlélve őket, csak megvonod a vállad. Pedig te vagy az ok, életed az okozat. Az álarcok hordása

pszichés betegség, melyet lelki traumák, sebek aggatnak ránk, látens védelmet nyújtva a múlttól és a jövőtől. De ne felejtjük: mindannyian egyediek és különlegesek vagyunk. „Mert az Ő alkotása...” (Ef 2,10) személyre szabott kegyelmi, lelki ajándékokkal (vö. 1Kor 7,7; 12, 4-6) és Isten az, aki „Meggyógyítja a megtört szívűeket és bekötözi a sebeiket” (Zsolt 147,3), orvosságot kínál és gyógyulást a sérülésekből (vö. Jer 30,17). Először

vegyük észre, ismerjük fel álarcinkat és azok mivoltát, és lassan kezdjük lefejtetni magunkról torzító leplünket, hogy kirajzolódhasson előttünk a valódi önmagunk szeretetben, örömben és boldogságban. Bárki életében nagy változás, amikor elkezd igazán önmaga lenni, ám ezt a környezete se mindig segíti elő, vagy fogadja el. Akármilyen helyzetben is vagyunk leküzdhetetlennek tűnő akadályokkal, mindig valami nagyszerű felé tartunk, mert Isten azt akarja, hogy növekedjünk a negatív környezetben, nem azt, hogy belesüllyedjünk. Mondjuk ki: Le fogom küzdeni azt az embert, aki nem én vagyok, és az leszek, aki vagyok. Jöhet bármilyen nehézség, soha nem adom fel. Lépjünk ki komfortosnak tűnő álcánk mögül, engedjük összhangba kerülni magunkat a teremtett világ egészével Érezd, ahogy átjár az öröm és a boldogság! Legyünk igazán erősek és bátrak (vö. Józs 1-9), akik merik vállalni a sebezhetőségüket, gyengeségüket (vö. Pld 22,9) de használjuk erősségünket! Legyünk, akik nem játszanak szerepeket, akik nem akarnak másnak vagy többnek látszani. Akik álarcok nélkül vállalják valódi önmagukat, nem kompenzálnak, kényszerek nélküli önazonos életet élnek, nem képmutatók, őszinték magukkal (vö. Zsolt 51,5-6) és másokkal. Hig-

gyünk Istenben, hogy rávethetjük terheinket és Ő gondot visel ránk (vö. Zsolt 55,24). Legyünk elfogadóak és megbocsátóak másokkal és magunkkal. Bízunk egymásban: „Ezért levétvén a hazugságot, szóljátok

igazságot, ki-ki az ő felebartájával: mert egymásnak tagjai vagyunk” (Ef 4,25) „Bizony pára az, amely rövid ideig látszik, ...” (Jak 4,14b) ne éljük ezt bujkálva! Álarcok nélkül sokkal szebb az élet. „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindannyian fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől.” (2Kor 3,18).

Taczman Elek
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

			7					
			9			8	2	
		3		5				1
	8		2	9	7		3	
4					1			
	6						1	
				8				5
	7			2			6	
	2	4				9		

Mi adhat megnyugvást?

Illúzióban élünk, hogyha azt várjuk földi életünkötől, hogy mindenben kielégítse a vágyainkat. Így mindig csalódottak és elégedetlenek leszünk. Amikor döntést hozunk, és elköteleződünk valamilyen hivatás, a leendő házastársunk vagy egy közösség mellett, egyben lemondunk a másik útról, a másik közösségről, a másik – összes többi – férfiről, nőről. Fontos. hogy jól megfontold, mit vagy kit választasz.

Azonban azt is tudnod kell: mindig lesz olyan a hivatásodban, a társadban, a közösségedben, ami nem felel meg az elvárásaidnak; ami nehéz, kényelmetlen, amit el kell viselni. Csak a teljes odaadottság, a végleges elköteleződés hozhat igazi megnyugvást.

(Pálos gondolat - engedéllyel) 2022.01.05.

Vele haladni

Vele haladni

Az ÚR vezet majd szüntelen...
(Ézsaiás 58,11a)

Mivel már felnőtt- és tinédzserkorú gyermekeink vannak, csak az emlékeimből tudom felidézni, hogy milyen volt egy-egy séta, amikor a kicsi kezeket fogva sétáltunk órákon át az utcán. Pontosítani szeretnék: mindennek nevezhető volt az a „séta”, csak nem az előbb említettnek. Mert egy kisgyermekkel „sétálni kéz a kézben” lehetetlenség. A kicsi kíváncsi, nézelődő, minden leköti a figyelmét, ezért míg az egyik pillanatban előre szalad megnézni valamit, hogy ő legyen az első, aki látja azt, amit ő kifigyelt. A másik pillanatban pedig lemarad a szüleitől, mert ő még nézni akarja azt az érdekes dolgot, amit a felnőttek már megnéztek, nyugtáztak és tovább indultak.

Drága Testvérem! Azt hiszem most egy kicsit másfelé terelődött a gondolatvilágod, mert nem erre számítottál, amikor nekikezdtél olvasni ezt az újságot. Nem számítottál arra, hogy felkavarnak a régi emlékek. Lehet, az jutott eszedbe, milyen jók voltak azok az évek, amikor még foghattad szüleid kezét, és olyan boldogok voltatok otthon. Volt sok problémátok, de mégis együtt voltatok a szegénységben, nehézségekben. Ha senki másra nem is számíthatatok, de egymásra igen. A család megtartott és összetartott benneteket a külső „viharok” ellenére is.

Ám lehet, nem a szüleid, hanem már a saját gyermekeid jelentek meg a szemeid előtt ott magányodban ülve a zárkában. Mióta nem láttad őket! Mennyit változtak az évek, hónapok alatt, amióta nem foghatod a kezüket, nem ölelheted magadhoz őket. A skype, a beszélők nem adnak vissza semmit azokból a családi nagy beszélgetésekből, vacsorák-

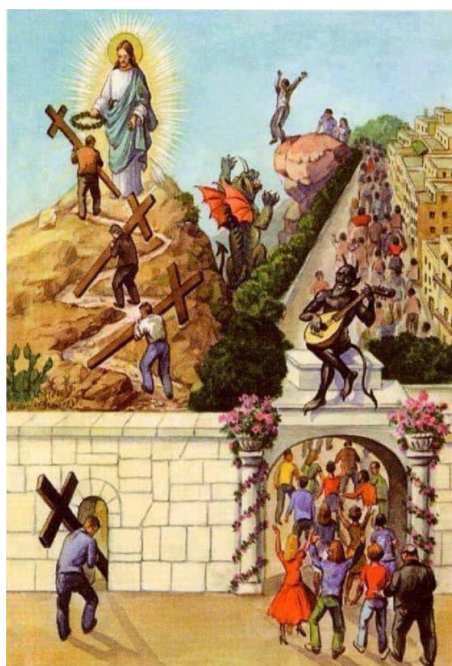
ból, amiben részed volt még otthon.

Teljesen jogos, ha most felkavarták az érzelmeidet ezek a sorok, de hidd el, nem ez volt ezzel a célo. Mint ahogy Istennek sem az volt a célja a börtönben töltött éveiddel, hogy megbüntessen, megalázzon, földbe tiporjon.

Még ha most úgy is érzed, hogy Téged már az Isten is elhagyott, már senki sem szeret, hidd el, ez nem így van!

Azért vagy ott, ahol vagy, mert Isten szeret Téged. Mégpedig nagyon szeret Téged. Annak ellenére szeret Téged, hogy nem Ő volt hűtlen hozzád, hanem Te váltál Hozzá hűtlenné.

Mert mit csináltál?

Erre az lehet a válaszod, hogy: éltem az életem úgy, ahogy más is éli. Próbáltam megmaradni, próbáltam túlélni és ha kellett, abba egy kis „bűnözés” is belefért. Hisz mindenki így él. Érthető a kifogásod, de azt nem látod, hogy ami a környezeted szemében teljesen normális és elfogadott, az az Isten szemében nem normális és elvetendő, bűnös dolog. Azért vagy most itt, hogy ezt megmutassa

neked, hogy erre felnyissa a szemed.

De kanyarodjunk vissza ahhoz a példához, amivel kezdtem az írásomat: séta a kisgyermekkel.

Mi is ugyanilyen kisgyerekek vagyunk. Csak az Istennel való kapcsolatunkban.

Mi jobban tudjuk, hogy mit akarunk látni, csinálni, merre akarunk menni, ezért előrefutunk, vagy éppen lemaradunk, mert nekünk saját tempónk van. Amit Isten „diktál”, az nekünk néha túl lassú, néha túl gyors. Türelem kellene Hozzá, de nekünk az nincs, mert az élet, a napok mennek, minden pörög, ezért nekünk is pörögni kell vele együtt. És nem VELE. Aki biztos úton akar bennünket vezetni, aki meg akar védeni, ha elesnénk. Aki felfogna, ha elbuknánk. Aki felemelne, ha roskadoznánk.

Ebből a biztos kézből tépted ki magad életednek azon a pontján, amikor már nem Istenre hallgattál, hanem a másokra, a barátokra, a „jó” tanácsadóra. Akiben eddig megbíztál, az most nincs melletted, mert Te vitted el a balhét, téged kaptak el, neked kell leülnöd a büntetést, amit kiszabtak rád.

Azonban van egy nagyon jó hírem számodra:

Ha mindenki elhagyott is, ha teljesen egyedül maradtál: Isten sohasem hagy el Téged. Most is ott van veled a zárkád magányában és arra vár, hogy beismerd: tévedtem. Mert nem Vele haladtál az úton, hanem kitépted a kezét az Ő kezéből, s megpróbáltál saját lábra állni, mert ez úgyis megy már neked, felnőtt vagy.

Sose felejtse el, hogy Te mindig Isten gyermeke leszel, amíg csak élsz ezen a földön, és egy

igazi jó szülő, így a mi Mennyei Atyánk is azt szeretné, ha hallgatnál az Ő szavára és arra mennél, amerre Ő gondolja. Mert ez a jó út, ez a jó irány. Még ha göröngyös is az út, még ha sok próba is szegélyezi ezt, de ez az Ő útja számodra.

Most már láthatod, hogy hová jutottál Nélkül. Itt az ideje, hogy megállj és elgondolkozz azon, hogy mehet-e így tovább az életed?

Ha nem mehet, akkor változtass útirányt! Kérd Istent, hogy mostantól Ő vezessen, nehogy megint eltévedsz az utat. Kapaszkodj erősen a kezébe, mint amikor a kisgyermek belecsimpaszkodik az édesapja kezébe, ha közelít egy veszélyforrás. Ő védelmez és erőt ad!

Miért? Mert szeret Téged! Mindennél jobban szeret Téged! Hiszed-e ezt? Elhiszed-e, hogy akkora áldozatot hozott érted, hogy egyetlen Fiát, az Úr Jézus Krisztust adta oda a keresztfára, hogy neked életed, örök életed legyen? Mert ez az élet ezen a Földön nem ér véget a halálunkkal. Ha Vele járjuk a földi életünket, akkor megjutalmaz majd bennünket az örök élettel, amikor már örökké Vele leszünk. Én erre vágyom! És Te? Ha Te is, akkor még ma indulj el Vele és kérd imádságban, hogy legyen a társad, vezetőd szüntelen!

Imádság:

Uram, köszönöm Neked, hogy Te annyira szerettél, hogy Egyetlenedet adtad értem a keresztre, ezzel is kimutatva, hogy mennyire fontos vagyok neked. Mindig veled akarok élni! Mindig melletted akarok járni, és bocsásd meg, amikor előre futok, vagy éppen lemaradok. Taníts a Te utadon járni és tölts be engem a Te Szentlelkeddel, hogy még áldottabb legyen az életem Veled. Ámen

T.Viki, református lelkipásztor

Az erőszak nem megoldás

Manapság, amikor a háborús híradásokat hallgatom, olyan, mintha egy mese köszönne vissza: egyszer volt egy gonosz sárkány, aki elrabolta a szép szüzet, majd jön a hős lovag, megöli a sárkányt és feleségül veszi a lányt.

Csak hogy ez a történet három szempontból is hamis!

Először is: ebben a történetben a szereplők örökösön vagy csak jók vagy csak gonoszak. Az ember pedig nem ilyen, én sem, a Nobel békedíjas sem, és feltehetően te sem. Az emberek változhatnak. Mindig van lehetőség a visszafordulásra. Ha nem így lenne, nem lenne szükség templomokra.

Másodszor: A történet csak három fajta szereplőt ismert. Az erőszakos Gonoszt, az erőszakos Jót és a tétlen áldozatot. Hol a többi tényező? Hol van a lány anyja, mint pl. a bátor orosz szerkesztő hölgy, aki a TV hírek adásában feltartott egy táblát azzal a felirattal, hogy: „Ne higgyetek a propagandának”? Hol vannak a belorusz vasúti munkások, akik járhatatlanná tették az Ukrajna felé menő vágányokat, hogy meggátolják a Kijevet támadók utánpótlását. És miért van a szép lány tétlenségre kárhoztatva? Milyen egészségtelen frigy születne akár a sárkánnyal, akár a hős lovaggal való házasságából? A magam részéről nem szeretnék sem egy elrabló, sem egy gyilkos felesége lenni.

A harmadik tévedés a legnagyobb, miszerint a nehézséget végül a Jó úgy oldja meg, hogy erőszakot alkalmaz. Ez egy történelmi mítosz, amit a valóság sosem igazolt. Valójában az erőszak so-

sem hoz megváltást, nem teremt békét. És manapság sem jelent győzelmet a katonai erőszak. Talán nyertünk Afganisztánban, Szíriában, Jemenben, Maliban, vagy Kelet-Kongóban? Igen, rendelkezünk már annyi különféle fegyverrel, hogy az egész világot elpusztítsuk, de ezt győzelemnek nevezni szinte gúny. Ez a tévhit - miszerint az erőszak megoldást hozhat - vezet az erőszak törvényesítéséhez, a fegyverkezés megindoklásához, a fegyverszállításokhoz és inváziókhoz. Ez a tévhit vezetett minket az „elrettentés politikájához” - amelynek a megghiúsulását éppen most világosan láthatjuk.

Én egy egészen más mesében hiszek: az Isten emberekkel való történetében. Istennek mindenkire szüksége van országa építéséhez: a gyilkos Mózesre, a sírnál álló kétségbeesett asszonyokra, az őt megtagadó Péterre. Én abban az Istenben bízom, aki felkelti napját és esőt ad jóknak és gonoszoknak egyaránt. Arra az Istenre hagyatkozom, aki, mint egy jó pásztor utána megy az elvesztettnek és lehetővé teszi a megfordulást.

Engem nem szabadít meg az erőszak, még a jók erőszaka sem. Az én megváltómat Jézusnak hívják, akiről tudjuk, hogy megszületett, tanított, jót cselekedett, majd szenvedett, meghalt és eltemették. S még a holtak országába is leszállt. Ő nem csak nem alkalmazott erőszakot, hanem *határozottan elutasította* azt. „Boldogok, akik nem alkalmaznak erőszakot (szelídek), ők öröklik majd a földet. Boldogok a békességszerzők, mert őket Isten fiainak hívják majd.” Jézus semmilyen erőszakot nem tart jogosnak! A harmadik napon feltámadt - nem telve bosszúvágygal, hanem tökéletes szeretettel.

Írta: Anthe Bethge, fordította: Gesztenye

Ha rózsát nem is, mit terem a türelem?

Ha a magyar értelmező kézi-szótárban megnézzük a türelem jelentését, azt találjuk, hogy „a türelem egy képesség, készség, amelynek birtokában panasz, zúgolódás, lázadozás nélkül megadóan és tartósan elviseljük, tűrjük a kellemetlenségeket, a kényelmetlen, nehéz helyzetet, testi vagy lelki fájdalmakat; a nehézségek ellenére kemény akarattal, kitartóan, állhatatosan törekszünk szándékunk megvalósítására, célunk elérésére, valamely nehéz, hosszadalmas vagy kellemetlen feladat elvégzésére; kitartóan, nyugodtan, fegyelmezetten, türelmesen képesek vagyunk várni valakire, valamire”.

Noha sejtettem, hogy a türelemnek köze van a tűrés szóhoz, mégis meglepődtem kicsit ezen a meghatározásokon, mivel számomra a türelem egyértelműen és kizárólagosan a várakozáshoz köthető. Lázadozás nélkül elviselni a kellemetlenséget? A fájdalmakat? A nehézségek ellenére kemény akarattal törekedni célunk elérésére? A türelem egy kemény dió!

Azt tartom magamról, hogy nem vagyok egy türelmes ember. Vagyis inkább vagyok türelmetlen, mint türelmes. Sokat tűnődöm, hogy miért van ez így, hiszen a türelmetlenségem nagyon sok kárt okoz az életemben, leginkább az emberekkel való kapcsolatomban. Azt hiszem az a baj, hogy legtöbbször én már ott akarok lenni, amit kitaláltam magamnak. Azon a helyen, abban a helyzetben, abban az idillben. S nem érdekel az odavezető út. Vagyis... nincs hozzá türelmem. Pedig az odavezető úton tanul az ember, szerez tapasztalatokat, építi az emberi kapcsolatait, hoz létre valami tartósságot.

Türelem. Elengedhetetlen a gyermeknevelésben, bár egyre többen nem használják. Kétéves unokaöcsém nemrég kezdett el

beszélni. Szavakkal kezdte, ma már tud néhány mondatot is. Mivel utánzással tanul, nem mindig érteni, hogy mit is akar kifejezni. Ilyenkor a szülei készségesen, türelemmel, idejüket rá szánva végigmutogatnak minden szóba jöhető tárgyat, hogy vajon mire gondol, mire használja azt a felismerhetetlen szót. Idő és türelem. Panasz, lázadozás nélkül, megadóan. A gyümölcse: öröm. Közös öröm. Mindannyiuk öröme, hogy megvan, megfejtették közösen, már értik egymást! A szülők utána megmutatják lassan, artikulálva, hangsúlyozva, türelemmel, a nehézségek ellenére kemény akarattal, kitartóan, állhatatosan, sokszor elismételve és ismételtetve, hogy hogyan is kell helyesen kimondani azt a szót. *Kérem. Köszönöm. Sárkányrepülő. Patent. Űrállomás. Apa dolgozik.* S ha megtanulta, már mások is megértik. S mi történik még a türelem hatására? Mi lesz a kemény akarat, kitartás, állhatatosság eredménye? A szülő-gyermek kapcsolat épül, mélyül, a gyermekből pedig a társadalom által megértett személy lesz. Ezt nem lehet sürgetni. Ezt nem lehet türelmetlen toporzékolással előrébb hozni. Ehhez idő és türelem kell.

A türelmetlenséggel csak haragot, frusztráltságot, lelki sérülést, kapcsolatvesztést lehet szerezni. A türelem gyümölcse viszont egy felbecsülhetetlen értékű kincs, egy szeretetteljes emberi kapcsolat.

Mi a saját tanulságom? Ha van türelmem végignézni és tanulmányozni, ahogy unokaöcsém beszélni tanul, ahogy tanítgatják, talán még számomra is van remény, hogy elsajátítsam a türelem művészetét. Kemény akarattal, kitartóan, megadóan, fegyelmezetten magamért, másokért.

Klári

Humor

Egy zimbabwei maszek busz tulajdonosa, hogy szomját oltsa, útközben megállt egy itálra, amikor visszaült a volán mellé azt észlelte, hogy a 20 elmebajos, akiket át kellett volna szállítani Harareből Bulowayoba, az utolsó szálíg megelépett. Miután nem akarta feltárni balfácánságát, beállt a legközelebbi buszmegállóba és közölte a várakozókkal, hogy 20 személy el tud szállítani, a felszállt utasokat el is vitte a Bulowayovi elmeegógyintézetébe. Megérkezésekor közölte az ápolókkal, hogy a szállítmány nagyon izgága és fantáziadús.

A valóság kiderítéséhez 5 napra volt szükség.

Legközelebb, ha egy vadidegen elkezd beszélni hozzám miközben egyedül állok, ijedten ránézek, és halkán ezt fogom suttoggni: „Maga lát engem?”

- Mit csinál ott az istállóban, szomszéd úr?

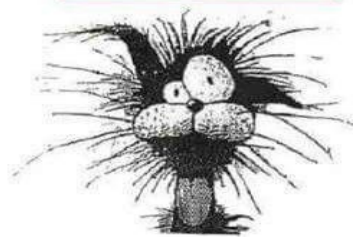
- Hányom a ganét.

- Miért, mit evett reggel?

**Elmentem megkeresni
magamat.**

Ha előkerülnék
mielőtt még visszajönnék...

TARTSATOK ITTI!

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.

Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com

mecses.vaciegyhazmegye.hu